

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **M.A. S.**, státního příslušníka Libye, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.6.2015 č.j. CPR-15746-2/ČJ-2015-930310-V217, ve věci správního vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 9.4.2015 č.j. KRPT-77458-12/ČJ-2015-070022-CH-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 23 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8.6.2015 č.j. CPR-15746-2/ČJ-2015-

930310-V217 bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 8.6.2015 č.j. CPR-15746-2/ČJ-2015-930310-V217 a uvedl, že v České republice podstupuje v Lázních Darkov dlouhodobou rehabilitaci. Ze zdravotních důvodů chce využít každou příležitost léčení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, konkrétně v rozhodnutí č. j. KRPT-77458-12/ČJ-2015-070022-CH-SV ze dne 9.4.2015 a dále i v rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2015 č.j. CPR-15746-2/ČJ-2015-930310-V217, na jehož odůvodnění žalovaný odkázal.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, vydaného dne 9.4.2015 pod č. j. KRPT-77458-12/ČJ-2015-070022-CH-SV ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že uvedeným rozhodnutím účastníku řízení bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 23 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolací správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se správním řádem, správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Rovněž tak byla účastníku řízení poskytnuta potřebná součinnost a účastník řízení měl možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně prokázal skutečnost, že účastník řízení pobýval na území České republiky od 6.4.2015, kdy přicestoval z Německa do 8.4.2015 (kdy byla provedena pobytová kontrola) bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Účastník řízení nedisponuje žádným pobytovým statutem na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., vydal účastníkovi řízení napadené rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť účastník řízení naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že účastník řízení na území České republiky pobýval bez víza od 6.4.2015 do 8.4.2015 byla nashromážděným spisovým materiálem, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, prokazatelně doložena a odůvodněna. K odvolací námitce žalobce, že je v České republice z důvodu své léčby a jeho zdravotní stav mu neumožňuje vycestování zpět do domovského státu, odvolací správní orgán odkázal na ust. § 17 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. a přílohu č. 1 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001 a konstatoval, že žalobce přicestoval do České republiky a pobýval zde na vízum platné pouze pro území Německa č. X, s délkou pobytu 75 dnů, platné od 30.1.2015 do 14.4.2015. Z uvedeného vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky od 6.4.2015, kdy přicestoval z Německa do 8.4.2015, kdy byla provedena pobytová kontrola, neoprávněně. Žalovaný dále uvedl, že ve věci zdravotního stavu žalobce se

nelze odvolávat na nutnost další léčby a rehabilitace v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu už žalobce do České republiky přicestoval a následným pobytem v lázních se musel jeho zdravotní stav zlepšit nebo minimálně zůstat stejný, což v žádném případě nebrání případnému vycestování z České republiky či zažádání si o povolení k pobytu včas, tak aby nebylo porušováno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., čímž byla zároveň porušena i jeho právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný dále poznamenal, že v žádném případě nemá v úmyslu osobám, které se na území hodlají léčit, jejich léčbu znemožňovat, ale jako orgán, který dohlíží nad migrací, je povinen řešit přestupky v rámci porušení zákona v uvedeném ohledu a přijímat potřebná opatření k zamezení vstupu osobám, které zákony nerespektují. Uvedl dále, že Právní řád České republiky v rámci svých ustanovení zcela jistě řeší i potřebnou léčbu pro pacienty lázeňských zařízení, a to možností dlouhodobého víza, následně pak dlouhodobým pobytem za účelem léčení a žalobce tuto možnost měl, ale nevyužil. Dle názoru žalovaného je zcela vinou žalobce, že se dostal do situace, že po určitou dobu bude jeho pobyt na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 8.4.2015 bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce přicestoval na území členských států Evropské unie letecky bez víza dne 15.1.2015 do Německa na letiště ve Frankfurtu nad Mohanem. Na letišti ve Frankfurtu nad Mohanem mu bylo uděleno vízum č.X, typu C, počet vstupů 01, délka pobytu 15 dnů, s platností od 15.1.2015 do 29.1.2015, které jej opravňovalo k pobytu pouze na území Německa. Z cestovního pasu žalobce č. X bylo zjištěno, že žalobce má vízum platné pouze pro území Německa č. X, typu C, vydané policií v Německu ve Frankfurtu nad Mohanem s délkou pobytu 75 dnů, platné od 30.1.2015 do 14.4.2015. Žalobce přicestoval na území České republiky 6.4.2015. Od 6.4.2015 tak pobýval na území České republiky. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování žalobce z území České republiky č. X vyplývá, že vycestování žalobce je možné.

Dne 9.4.2015 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo zjištěno, že téhož dne bylo podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž žalobce uvedl, že s rozhodnutím o správním vyhoštění nesouhlasí, v současné době podstupuje léčení v Lázních Darkov v Karviné a intenzivní rehabilitace. Je nezbytně nutné v této léčbě pokračovat a dlouhodobě rehabilitovat pro zajištění výsledků. Rehabilitaci není možno přerušovat a jeho pobytu v sanatoriích Darkov a tedy i na území České republiky je i nadále nutný.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit

vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 6.4.2015 do 8.4.2015, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky pobýval od 6.4.2015 do 8.4.2015 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky č. ZS 25966, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. K námitce žalobce, že z území České republiky nemůže vycestovat, protože mu to neumožňuje jeho zdravotní stav, žalovaný učinil závěr, že

se nelze odvolávat na nutnost další léčby a rehabilitace v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu už žalobce do České republiky přicestoval a následným pobytem v lázních se musel jeho zdravotní stav zlepšit nebo minimálně zůstat stejný, což v žádném případě nebrání případnému vycestování z České republiky či zažádání si o povolení pobytu včas tak, aby nebylo porušováno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., čímž byla zároveň porušena i právní povinnost žalobce pobývat na území s platným vízem dle ust. § 103 odst. 3 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný poznamenal, že Právní řád České republiky v rámci svých ustanovení zcela jistě řeší i potřebnou léčbu pro pacienty lázeňských zařízení, a to možností dlouhodobého víza, následně pak dlouhodobým pobytem za účelem léčení a žalobce tuto možnost měl, ale nevyužil. Žalovaný dovodil, že je tak zcela vinou žalobce, že se dostal do situace, že po určitou dobu bude jeho pobytu na území členských států Evropské unie nežádoucí a zakázán.

Uvedenou námitkou ohledně zdravotního stavu žalobce s tím, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, která je stěžejní námitkou žaloby žalobce, soud neshledává důvodnou. Žalobce přicestoval na území Německa, přičemž měl vízum platné pouze pro území Německa č. X, typu C, s délkou pobytu 75 dnů od 30.1.2015 do 14.4.2015, resp. vízum č. X, typu C, počet vstupů 01, s platností od 15.1.2015 do 29.1.2015, která jej opravňovala k pobytu pouze na území Německa. Na území České republiky žalobce pobýval od 6.4.2015 do 8.4.2015 bez víza. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že žalobce měl možnost si vyřídit takový druh pobytu, který by pokryl celou dobu pobytu potřebnou k léčení. Je pouze vinou žalobce, že na svou povinnost pobývat na území České republiky s platným oprávněným pobytem rezignoval. Nelze akceptovat námitku žalobce, že v případě jeho vycestování a přerušení léčení, by mohlo dojít k zastavení postupného zlepšování jeho zdravotního stavu, neboť v nepříznivém zdravotním stavu žalobce do České republiky přicestoval a následnou léčbou se jeho zdravotní stav mohl zlepšit či zůstat stejný. Podle názoru soudu za tohoto stavu zde nejsou takové okolnosti, které by v případě vyhoštění žalobce znamenaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Nebyly zjištěny a ani prokázány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že rozhodnutí o správním vyhoštění není ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů přiměřené či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona).

Soud konstatuje, že žalovaný řádně hodnotil kritéria stanovená pro vyhoštění a soud se s jeho postupem ztotožňuje. Nesnáze žalobce způsobené uloženým vyhoštěním, které jsou důsledkem žalobcova neadekvátního postupu, nelze přičítat žalovanému. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla v souladu s ust. § 118 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena v délce tří měsíců s počátkem doby od okamžiku, kdy cizinec pozbývá oprávnění k pobytu na území České republiky. Tato povinnost byla správním orgánem uložena v souladu s ust. § 118 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. Také doba k vycestování z území České republiky stanovená správním orgánem do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí odpovídá dikci ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalovaného nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 2.9.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně